

Tóthárpád Ferenc

Átváltozás

Csend van a tó tükörén,¹
sás-szuronyok magasodnak.
Ráncokat érlel a fagy,
durmol a parton a csónak.

Majd ha a nádirigó
felhasogatja a csendet:
újra feléled a tó,
kismadarak csicseregnek,

s ringat a nád. A berek
tükre ha játszani látszik,
rejteke napba kacsint,
kék szeme zöldbe virágzik.

Rövidfilm

A lámpa körül gyűrűzik a csend.²
Szaturnuszán egy megperzselt bogár
a gyenge fénybe szédülve kereng,
erőtlenül, de körbe-körbe jár.

Az ablak másik oldalán a tér
is mozdulatlan, ébredezni rest,
de már egy álmatlan piás betér,
hogy felhajtson – leginkább – egy felest.

TÓTHÁRPÁD FERENC (1958) Kőszegen élő író, költő, szerkesztő. Legutóbb megjelent kötete: *Fordul az ég* (2013).

1 Dsida Jenő *Csend a tavon* című veresének első sora.

2 Részlet Gergely Ágnes verséből (*Szeretek várni rád*).

Aztán felsóhajtja magát hamar,
a város reggelente megremeg,
mikor a zaj fáradt testébe mar...
Sietve indulnak az emberek.

Az égen mozdulatlanul hever
az éteri világ. Lenn, a sivár
betondzsungel felett szellő seper...
S itt bent? A földre pottyan egy bogár!

A kegyvesztett

*Az őszi este csöndje leng szobádon.*³
A szék hátán kikészített ruha.
Ma már megint az éjszakába indulsz,
s te sem tudod, mikor jössz majd haza.
De egyre észveszejtőbbek a csöndek:
A jóból is megárt... legyen elég!
„Rohansz megint, sosincs egy jó szavad sem”
– súgja anyánk, s csak tördeli kezét.

A holnapod elárulja pupillád!
Sötét éje poklot rejteget.
A fürdőszoba ajtaját bezárod,
a fecskendőknek nem találsz helyet.
És nem találsz sehol helyet magadnak.
Botorkálsz, mint egy megtévedt gyerek,
repülni vágysz, de földhöz vág a kényszer,
elejtenek a vágyott fellegek.

3 Egy sor Mécs László *Hétfő este kilenc óra...* című verséből.

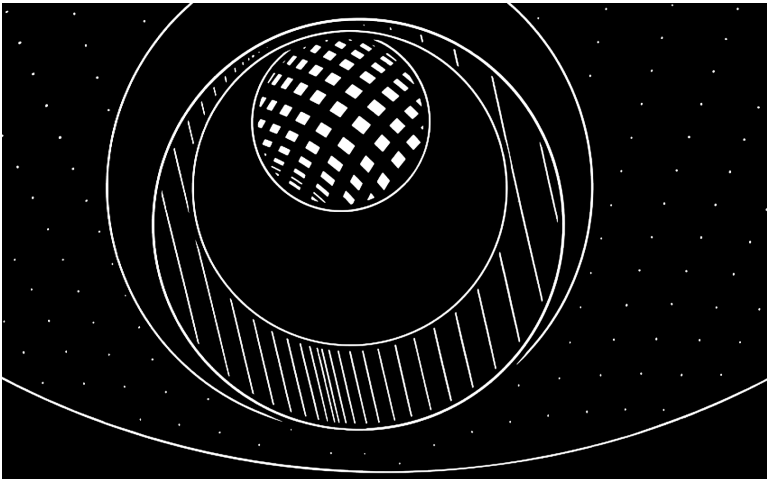
Örökség

A régi cuccok zsákban és dobozban.⁴
(A négy fal közt sóhajok és jajok!)
Akárhány év rakódott le azóta,
az otthon-illat újra megcsapott.

Ma sem bírom, mert érzem minden zugban...
A parkettának ismerős dala
anyám sorát sanzonná komponálja:
„Ne késs sokat! Siess, fiam, haza!”

Kihalt a ház, kísértet mégse járja,
de látni vélek néha árnyakat,
és... mintha néha meg is simogatna,
ha búcsúzik, mert jó az alkonyat.

A vállamon a pakkok görnyedeznek.
Néhány kacat, mi még hátramaradt,
s a döbbenet, hogy mégis csak felnőttem:
örökké tartó, átkos pillanat!

4 Karafiáth Orsolya egy sora *Az utolsó szoba* című versből.